

sovražniki, zakadé se nad njega, da bi ga ujeli. V tem jim pa prideró Rudolfovi vojaki za hrbet in jih potolčejo, da jih je pribežalo le malo k Regensberžanu nazaj.

Ker jim je bilo tudi to izpodletelo, poskrili so se po svojih gradovih ter prežali na priloznost, da bi mu mogli škodovati. Kadar ga ni bilo blizu, napadali so njegove podložnike, požigali so vasi, odganjali črede in napravljali toliko kvare, kolikor so le mogli. A kadar je prišel Rudolf s svojimi vojaki, poskrili so se zopet v svoje trdne gradove.

(Konec prihodnjih.)

Salomonova sestra.

ašemu ljudstvu je znana ne le modrost kralja Salomona, nego tudi modrost njegove sestre. O Salomonovej sestri se pripoveduje, da je ona pokazala sodarjem šestilo (cirkelj). Nekdaj sodarji niso mogli zvečer vsak svojega izgotovljenega soda postaviti po konci, ampak dolgo in mnogo so se morali mučiti, predno so dno spravili v sod. Nekega dné se je šla Salomonova sestra izprehajati ter je videla, kako so sodarji sod gnjetli, da bi dno spravili vanj. Ker so se jej smilili, stopi k njim ter je vpraša: „Kaj pa je, da se s tem sodom tako mučite?“ „To kolo,“ pravijo na dno kazaje, „nagaja nam; nikakor ga ne moremo popolnoma izokrožiti.“ „Ali ne poznate šestila? Še šestilom lahko popolnem okroglo dno naredite. Kdor naredi za moje noge primerne črevlje, ne da bi mi jih meril na noge, temu pokazem to skrivnost, kako se še šestilom naredi okroglo dno.“

Sodarji so si potem zeló glave belili, kako bi Salomonovej sestri primerne črevlje naredili, ter izvedeli skrivnost, kako se naredi okroglo dno. Ali zamán; pri vsakih črevljih, katere so jej prinesli, rekla je, da jih ne more nositi. Bila pa je mej sodarji zvita glava. Ta spleza v kraljev vrt, kder je imela Salomonova sestra kopališče, ter previdno potrosi s pepelom pot do kopališča. Salomonova sestra se je prišla kopati in je zopet otišla, ne da bi opazila, da je pot s pepelom potresen. V pepelu so se poznale stopinje kraljičinih nog, ki so bile podobne rokam, in po sledéh so dali sodarji napraviti črevlje, ki so se jej popolnoma prilegli. A zdaj je morala Salomonova sestra tudi sodarjem pokazati šestilo, s katerim se dela okroglo dno. Od sih dob se sodarjem ni treba več toliko mučiti, da naredijo okroglo dno.

Salomonova sestra je kazala svojo modrost tudi v spretnem ponarejanju cvetic, katere je tako umetno izdelala, da vsak, kdor ni imel ostrega očesa in ni cvetice poduhal, ni mogel razsoditi, ali je prava ali ponarejena.

Nekega dné jo obišče brat Salomon. V njenem stanovanju je bilo po letu in po zimni polno cvetic deloma pravih, deloma ponarejenih. Prišedšemu bratu, modremu kralju Salomonu, reče sestra: „Ako si res modrejši od mene, povej, katere cvetice so tukaj prave in katere ponarejene, pa ne da bi se katere dotaknil ali jo poduhal.“

„Takój ti povem,“ reče Salomon, „samo dovoli, da poprej stopim k ulnjaku ter pogledam, je-li čebele vže rojé.“

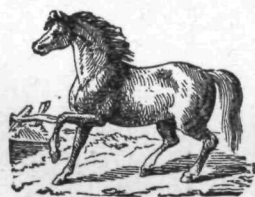
„Dobro, le poglej!“ pravi sestra. Salomon gre k ulnjaku; a kmalu se vrne v pesti imajoč nekoliko čebelic, katere izpusti v sobi. Letajoče čebelice so samó na prave cvetice sedale, a ne na ponarejene. Zdaj je Salomon lahko pokazal sestri, katera cvetica je prava in katera ponarejena, ne da bi se bil katere dotaknil ali jo povohal. S tem pa je kralj Salomon tudi pokazal, da je vender on le še modrejši nego li njegova sestra.

J. S—a.

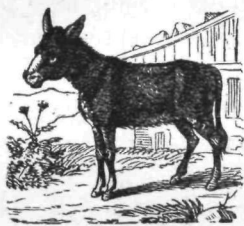

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Naše domače živali.

Konj je najlepša in najmočnejša domača žival. Tenek in skočen je, da ga je veselje gledati. Glavo ima podolgasto, na vratu nosi veliko grivo, ki ga dela lepega in ponosnega. Čelo ima visoko in pločato, oči žive, ušesi kratki in koničasti, prsi široke, noge visoke in tenke, močne in skočne. S kopitom ob zemljo bije, da podkev iskre kuje ob trdem kremenu. Hrbet ima lepo zalit in dolg rep. Gladko kožo mu pokriva gosta, kratka in svetla dlaka. Konj dobro pozna svojega gospodarja, rad k njemu teče, liže ga in rezgetá od veselja. Razume besedo voznikovo in se po njej ravna. Konji imajo dlako različne barve. Po barvi dlake se imenujejo: belec, sivec, plavec, kostanjevec, rjavec, vranee, lisec itd. Konj vleče voz, kočijo in saní. Imamo ga tudi za ježo. Zeló koristna žival je. Tudi se lahko naučí skakati, na zadnjih nogah stati, ple-sati in drugih umétnosti; naučljiv je. Konjem dajemo travo, senó in oves. Otroci treba, da se čuvajo konj, ker radi bacnejo in udarijo s kopitom. Hudobni konji tudi ugriznejo. Mlademu konju pravimo žrebé. Otroci radi gledajo žrebička, majhen in lep konjiček je, ki vedno veselo skače.

Osel je mnogo manjši od konja. Ima dolgi ušesi, ozke prsi, napet trebuh in koščato hrbtišče. Čez hrbet in pleči nosi črn križ. Vrat ima kratek z majheno grivo, glavo široko in mesnato, oči razmaknene, na konci repa ima čop. Dlako ima sivo ali rujavo. Osel je dober tovornik in jako zadovoljna žival. Suho listje, osat in druga osorna zelišča so njegova navadna hrana. Kožo ima močno in debelo, ki nam daje zategljivo úsnije za prevleko na bobnih. Oslu pravimo, da riga. Njegov glas nam ni všeč. Pred osli se je treba tudi varovati; zviti so in prekanjeni, bijó in grizejo radi. Pravijo, da je osel tudi dober vremenski prorok. Ako se valja ter veselo sem ter tjá skače, naznanja, da bodemo imeli lepo vreme, ako se pa na stran vleče, ušesi špiči in se ob plot drgne, nastalo bode skôraj grdo vreme. — Oslíček je jako živahna in vesela žival; rad skače in se igra ter pozdravlja vsakega osla.